

LBRIS

We know
books

OVIDIU BARON

ZĂPADĂ PE UMERII
ADELINEI



EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2024

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României.

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Ovidiu Baron, 2024
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Corector: Cristina Teodorescu
Copertă: Elena Drăgulelei-Dumitru
Coperta este o reproducere a lucrării
Fuga sau Înțoarcerea, aparținând artistei Adriana Badea

ISBN 978-630-6635-08-5

Te văd parcă așezat, cu cotul stâng sprijinit pe genunchi, iar în palmă ții apăsată bărbia, care te împinge în jos. Ești abătut, ca în zilele în care nu te înțelege nimeni și în care toată dragostea lumii nu îți e de ajuns. Când te părăsesc pădurile, munții și râurile, când fug de tine animalele și oamenii, de furia ta, de neîndemânarea inimii tale, de inadecvarea privirii, de mintea care aleargă în cerc, de obsesia care prinde repede rădăcini și le sapă tuneluri lungi sub pământ. Te văd plimbându-te somnambul, pipăind pereții, deschizând uși sau ferestre care nu știi unde duc, trupul fierbinte al femeii pe care o iubești cu dispreț și al cărei nume nu îl cunoști, a cărei față o desenezi mereu altfel, ai cărei sâni își schimbă forma în palmele tale, pe care o prinzi de fese ca pe o târfă consumată o singură dată și în fața căreia îți prăbușești genunchiul și îți ridici sufletul precum cel mai desăvârșit cavaler.

Te urmăresc umblând prin întuneric, în locuri unde oamenii dorm sub vraja gândului tău, cum te cocoți în turlele bisericilor, pe acoperișuri, cum treci prin ziduri și prin garduri, cum îți cauți copiii care au scăpat din memoria ta și iubitele pe care le-ai părăsit și de care ți-ai adus aminte

doar când te durea tare inima, ca de niște straturi subțiri de cocă pe care le întinzi și le transformi în forme noi cărora le dăruiești din nou viață, pentru câteva minute sau ore, urmărindu-le jocul uimitor de curajos și de energic într-un mic cerc al libertății pe care li-l desenezi.

Te văd cu paharul de vin aproape uitat pe masă, lângă laptopul pe care notezi cu disperare experiențele zilei care a trecut prea repede și în care totuși mai toate au venit cu întârziere și au rămas câteva clipe lângă tine, ca o impresie fugară în aerul dimineții. Te plimbi pe alee, în curte, cu cele două pisici urmărindu-te tacticos, cu pași responsabili, alergându-se apoi în jurul tău ca să alunge demonii plictiseli, provocând câinele nostru alb, morocănos, pe care nu-l pot nicicum antrena în joc.

E ciudat cum paharul de vin îți amintește de mine atât de bine. Paharul cu vin roșu plin sunt eu, cea mai de preț iubită a ta, el e carnea mea, el e sângele meu, ferestrele oglindite în sticlă sunt etapele iubirii noastre, licărul de lumină care tremură la suprafață e patosul cu care am făcut dragoste în păduri, în grădini, în camere de hotel care ne-au găzduit o noapte sau mai multe, pe care am crezut că le vom uita imediat, dar care și-au găsit adăpost definitiv în noi.

Îți era teamă că hotelul tău nu va fi niciodată gata, că va rămâne doar un vis pueril, că nu voi reuși să fac nici hotelul acela, la malul mării, care m-a tentat doar datorită ție și care a fost cel mai pasionant și mai sinucigaș proiect al meu. Cât de tare te-ai bucurat să regăsești acolo ideile tale, secvențe din hotelul în care lucraseși tu demult, micul labirint în care călătorii vin și-și părăsesc iubiri, fantezii, tragedii și trădări. Cu câtă lăcomie îi priveai pe toți, cum le

sorbeai cuvintele, privirile, răsufierea, cum lăsași pașii lor să calce pe potecile pe care le întindeai, cu câtă cruzime îi lăsași să se prăbușească în prăpastie!

Hotelul tău era gata de mult, am înțeles foarte târziu. M-ai păcălit încă o dată. Nu avea deloc treizeci de camere, cum îmi spuneai că vrei, era cu mult mai mare, nu cred să existe unul mai mare în toată lumea. Când am intrat, am regăsit toate ființele pe care le cunoscuseși, toate femeile pe care le-ai iubit, rudele, prietenii, familia, oamenii cu care ai schimbat zâmbete, îmbrățișări, dar și pe cei cu care te-ai certat, care te-au lovit, te-au zgâriat sau te-au mușcat, cei pe care te-ai răzbunat și cei pe care i-ai iertat, fantezmele pe care ai decis să le păstrezi lângă tine.

Da, am înțeles, în sfârșit: tu ești hotelul, așa cum eu sunt paharul de vin. Mă vei purta mereu cu tine, îți voi fi la îndemână, îmi vei adulmece mirosul pielii, îmi vei săruta lobul urechii, îmi vei mușca buzele, mă vei ține în brațe noapte de noapte, până când hotelul tău se va prăbuși în marele întuneric sau în marea lumină. Nu mă vei ruga să fac nimic, știi prea bine că nu-mi place să ascult, dar îți va plăcea tot ce fac. Mă vei privi învârtind șuvița după deget, îmi vei pândi tălpile, genunchii, fesele, sânii, gâtul și omoplații, vei întinde brațele spre mine și mă voi îmbujora de sus până jos, mă voi deschide pentru tine cu bucurie și emoție, ca prima dată, mă voi îmbăia goală în vinul roșu, pe care îl vei bea obsedat, nesățul și neliniștit, în căutarea beției teribile pe care ți-ai tot promis-o și care nu s-a mai întâmplat, pentru că luciditatea ta nu mai poate fi păcălită.

Te uiți cum tremură vinul, cum vibrează în el apăsarea fiecărei taste, cum respirația ta plutește pe deasupra lui ca o

ceață, cum se sărută acolo, ametește, gurile noastre. Te ridici și mai pui un lemn în focul din șemineu. Abia îți întorci spațele, îndreptându-te din nou spre laptop, și lemnul trosnește violent. Te uiți spre șemineu, găsești zbuciumul flăcărilor puțin cam exagerat, par să fi așteptat cu nerăbdare bucata aceea de lemn pentru cine știe ce polițe neplătite.

Bei din paharul de vin, îl ridici către mine, îl lași să tremure și, după ce iei încă o înghițitură, îl pui la loc. Realitatea ta nu mai e de foarte mult timp compusă doar din elementele prezente fizic în jur, ești un căpcăun care se autoconsumă, purtând cu el victimele adunate pentru un festin amânat până în ultima clipă, și poate că atunci de fapt tot tu te vei oferi și te vei bucura văzându-i cum se înfruptă din țesăturile tale, cum se bat pe agoniseala ta de o viață. Abia atunci hotelul se va goli, zidurile intermediare se vor sparge și va rămâne doar o încăpere imensă, cu mii de ferestre prin care vei vedea orașele și satele, pădurile, munții și marea, vor trece pe rând oamenii pe care i-ai întâlnit, vor trece vârstele tale... Numai eu voi rămâne înăuntru, abia atunci voi fi doar a ta, abia atunci vei putea avea certitudinea unei posesii definitive, a evitării oricărui risc, a oricărei fugi. Atunci va fi momentul să îmi ceri mâna, ai grijă să păstrezi un inel potrivit pentru ocazia asta, poate cel împletit de mâinile noastre din două fire de lână, unul roșu ca focul din noi și unul alb ca liniștea în care te refugiai întruna să scrii, să înțelegi, să împletești și să faci noduri. Voi îngenunchea lângă tine într-o rochiță subțire și ne vom ruga pentru două suflete tinere care vor umbla mână în mână dincolo de timp.

Știi că nu mă pricep prea bine să-ți scriu. Mie încă îmi place să mă joc, nu cred că aș fi putut găsi pe cineva care să

înțelege mai bine decât tine și să accepte asta. Am evitat mereu să mă leg definitiv, să accept gândul ăsta, dar nu făceam decât să adaug și eu un nod după alt nod, să prelungesc firul care îmi extindea constant zona de libertate, păstrându-mă, în același timp, legată de tine. Am înțeles, de asta m-am tot întors. Pentru că ești singurul om capabil să observe fiecare tresărire, să priceapă fricile, să mă facă să înțeleg fără să-mi țină lecții, să mă îngrijească, să mă mângâie și să mă ajute să rămân aceeași prințesă nestatornică și alintată. Tu, cel mai rudimentar, mai lipsit de scrupule, mai mincinos și mai priceput manipulator.

În mașină, privea prin parbriz lumea de parcă ar fi văzut un slideshow cu natură exotică, secțiuni de peisaj selenar și personificări de emoții. Face parte dintre oamenii ce văd depărtări pe care ceilalți nici nu le bănuiesc. Pentru asta poate lăsa senzația de inadaptare la contingent. Uneori pare suspendată între somn și trezie, între zi și noapte. Ezită în a lua decizii, în alegerea unui parcurs clar, nu are de unde să știe care ar fi acesta. Nu cred că are desenat vreun traseu ideal. Suferă de nostalgie perpetuă, acasă e în orașul în care nu e în prezent și de care îi este evident dor. Când e acolo, simte la fel pentru cel de-al doilea oraș al său. E cel mai bine adaptată acolo unde nu se găsește. Are o demnitate naturală în gesturi, în felul de a merge. Se ridică să prepare un ceai cu hotărârea și responsabilitatea cu care ar hrăni popoare înfometate. Caută motive de veselie și râde din inimă când le găsește. Echilibrul personificat, e îngăduitoare când o prietenă are momente de agitație și divaghează pe tema unei fixații de moment. A învățat să pună totuși o limită și să spună nu. E încă fragilă și are nevoie de prietenie profundă și de lungă durată, de oameni care să o înțeleagă și să o susțină.

Sub stratul bine definit de autocontrol și decență, debordează de sexualitate, iar uneori mici tentații perverse își fac apariția. Un fel de voyeurism, de exemplu. Secundele în care și-a ținut palma adunată în pumn, când am prins-o de mână, au exprimat chintesența personalității sale de azi. *Îți dau voie, dar nu mă deschid. Strâng pumnul, dar nu tare, ba chiar îl ofer în palma ta cu deschiderea în sus. Îl las treptat moale și simți asta. Te las să desfaci palma, apoi degetele se intersectează și mâinile rămân unite.* Parcurge etapele astea cu calm și încredere. La destinație, mulțumește și coboară destul de repede, parcă să nu se expună, ca o adolescentă care a depășit ora la care trebuia să revină acasă. Se întoarce totuși, se apleacă spre mine și zâmbește atât de tandru, încât nu știu ce mai zice. Mă tem să nu-și dea cu portiera peste cap – hiperprotector, mai vechi slăbiciuni și frici de-ale mele. Apoi se îndreaptă cu pași mari spre o curte comună din orașul vechi, dispărând rapid după o poartă verde.

E posibil să fi fost prima dată când am ținut-o de mână. O așteptasem să iasă de la serviciu, cum făceam deja de vreo două săptămâni. Ne plimbaserăm prin parc, luaserăm o cină împreună, povestiserăm tot felul de mărunțișuri. Tatonări.

Se angajase la un birou de arhitectură al unui tip care prinsese o mulțime de contracte de construit blocuri. Se făceau peste tot, la periferie, dar și pe străzile mai vechi, unde aproape orice casă demolată era înlocuită cu un bloc – sau cel puțin se făcea tot posibilul să fie așa. Pe unele străzi cu case vechi fuseseră vândute grădinile și își făcea treptat apariția, în spate, o altă stradă, cu blocuri de patru etaje. Fiecare serie nouă de blocuri era numită de obicei în engleză,

ceva cu *Residence*, cu trimiteri la mitologie, la Biblie, la magie, la locuri exotice, la te miri ce altceva. Acolo unde se făcea vreo alee sau stradă secundară, dezvoltatorii imobiliari își numeau proiectele *cartier*, deși nici vorbă de așa ceva. Unele dintre ele, delimitate cu gard din plasă de sârmă, par mai degrabă niște ghetouri.

Arhitectul acela avea vreo șaizeci de ani, auzisem că era plătit scump, ba primea și apartamente sau case din cele pe care le construia. Văzusem multe creații de-ale lui, era inevitabil. Mai toate erau de proastă calitate, dar se pare că asta se cerea și încă se mai cere. Calitate precară a proiectului, materiale ieftine, constructori neserioși, spațiu verde aproape deloc, autorități corupte, profit maxim. Oraș gri. Sufocat. Drumuri pline de glod. Trotuare ocupate de mașini. Mizerie.

Pusesem deoparte ceva bani și plănuiam să mă mut. Stătusem cu chirie într-un apartament vechi, cu două camere, aproape de Cibin. Era relativ OK, dar aveam nevoie de apartamentul meu. Am găsit o reclamă și un agent m-a invitat să văd niște planșe, apoi am aflat că aveau mai multe zone în lucru, dar că planșele nu ajunseseră în totalitate la el. Așa că m-am dus direct la biroul de arhitectură, unde bineînțeles că mi-au spus că nu am ce căuta. Trebuia să aștept planșele în formă finală și să le vizualizez la dezvoltator. Omul mi-a spus de trei ori când vor fi gata și voi putea să le vizualizez. Mă enervasem puțin, dar am observat o tânără cu șuvițe colorate, aplecată peste niște printuri mari, la un birou de lângă geam. Se uitase de câteva ori cu coada ochiului la mine și, la un moment dat, mi se păruse că zâmbește. Arhitectul a surprins schimbul complice dintre noi și a zis țâfnos:

– Dacă ai chef să-i dai domnului detalii despre proiect, n-ai decât. Dar va trebui să stai peste program pentru fiecare minut consumat.

Apoi a trântit ușa.

Am invitat-o la o cafea după program. Nici nu m-am uitat pe planșe, nu mai aveam chef deloc. Am aflat că urma oricum să demisioneze, tipul nu păstra decât angajatele care acceptau să se culce cu el. Una singură era acolo de câțiva ani, celelalte abia dacă lucrau de câteva luni. Flirta cu toate, uneori cu mai multe deodată. Le invita seara la una dintre casele lui, chipurile să se concentreze în liniște la vreun proiect, zicând că se lucrează mai bine în afara tensiunii de la birou. Și singurul motiv de tensiune la birou era, bineînțeles, el.

Ima refuzase deja câteva avansuri și comportamentul ei rece părea că avea să scurteze contractul pe care îl obținuse. Totuși, în ciuda unor ieșiri nervoase, omul nu-și exprimase intenția de a o concedia. Intenționa să-și deschidă propriul business, dar nu era presată de nimic. Nu o ducea neapărat rău cu banii. Era singură la părinți și primea destul de mult ajutor și din partea lor, când era cazul. Și părea să fie, pentru că închiriasse un apartament în centru. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am aflat despre ea. Îi plăcea să locuiască în centru, îi plăcea să viziteze centrele vechi ale orașelor, să coboare în trecut, în istoria locurilor, să se afle în același timp în mai multe lumi, epoci, mode, fațade, culori. Mi-a plăcut ideea, dar m-a și pus pe gânduri. Și mie îmi plăcea centrul, dar voiam, dimpotrivă, să locuiesc în afara orașului. Crescusem la țară și trebuia să văd în apropiere o pădure, un câmp, o grădină, ceva care să mă scoată

dintre ziduri, să-mi dea impresia de familiar, de conectare la natură, la sursele firești ale vieții.

Ne trimiteam poze. Ne făceam selfiuri cu telefonul din mașină, când coboram scări, când beam o cafea sau un pahar de vin, când ne trezeam, când ne pregăteam de somn. Mă uitam pe imagini, era ceva ciudat, aveam impresia că văd mai multe persoane, că expresia feței ei era foarte diferită în unele poze față de altele. Avea mai multe tipuri de zâmbet, mai multe feluri de a privi, de a se încrunta, de a mima că-mi trimite un pupic. Își pieptăna părul când pe stânga, când pe dreapta, uneori avea cărlionți foarte obraznici pe cap, imposibil de pus în ordine, câteodată trei-patru șuvițe se desprindeau de restul părului și păreau să aibă o misiune aparte.

Începusem să simt ceva pentru ea. De fapt, începusem imediat ce o văzusem acolo, în birou, de parcă fusese o întâlnire predestinată. Însă așteptam cu înfrigurare o poză sau un mesaj de la ea, căutam să o întâlnesc în fiecare zi, feliile de timp petrecute în preajma ei se desprindeau net de restul zilei, situându-se pe o altă orbită, sub o altă lumină, pe coordonate cu totul și cu totul diferite. Semnele erau clare, în mine se declanșase un proces ireversibil.

Cred că după prima săptămână mi-a spus că avea pe cineva cu care încă nu știa dacă terminase sau nu. S-ar putea să mai fi avut de fapt și pe altcineva, de fapt poate încă doi. Erau povești mai vechi, una singură fusese serioasă. Îi plăcea să se joace. Voia neapărat să fie independentă. Să nu depindă de o persoană, să nu se lege definitiv. Am simțit o voință teribilă să lupt, deși la început nu eram sigur dacă urma să lupt din pur orgoliu masculin, dacă avea să fie doar un joc sau dacă eram împins cu adevărat de sentimente

puternice. Îmi spuneam că nu avusesem când să dezvolt sentimente puternice. Și totuși, ceva mă ținea lipit de ea. Când o conduceam acasă, nu-mi venea să mai plec, aș fi rămas în fața porții până a doua zi, aș fi patrulet în fața ferestrelor, m-aș fi rezemat de poarta care dădea în curtea comună, aș fi dormit pe preș. M-ar fi considerat ridicol, evident, și m-ar fi îndepărtat imediat. Mai era totuși o problemă legată de elevii mei, m-ar fi putut observa vreunul și ar fi fost un dezastru. Toate acestea erau doar gânduri, dar faptul că le formulam în mintea mea le dădea deja un aer de seriozitate, le făcea verosimile.

Da, cred că atunci, după două săptămâni de când o întâlnisem prima dată, am dus-o acasă cu mașina și, pe drum, am prins-o de mână. În ziua aceea au apărut și primele rețineri, cred că simplul contact al pielii a făcut-o să se gândească mai bine dacă era cazul să înceapă încă un joc, să accepte încă un pretendent cu intenții explicite.